

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa E. R.

przeciwko Miastu W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...]

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje radcy prawnemu J. C. od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zobowiązanie strony pozwanej do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na rzecz powódki prawa własności określonego lokalu mieszkalnego wraz z przynależnym udziałem w częściach wspólnych budynku oraz udziałem w prawie użytkowania wieczystego w gruncie, na którym został posadowiony budynek, jako realizacji postanowienia wydanej decyzji GKM- [...] z dnia 29 grudnia 1982 roku.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że roszczenie uległo dziesięcioletniemu przedawnieniu, którego bieg rozpoczął się w dniu 9 czerwca 1983 r., wyznaczonym przez stronę pozwaną jako drugi termin zawarcia umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu, po nieprzystąpieniu do tej czynności przez poprzedników prawnych powódki w pierwszym terminie 1 marca 1983 r. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do nieuwzględnienia upływu terminu przedawnienia w oparciu o art. 5 k.c. wskazując, że przyczyny niezachowania terminu leżały po stronie poprzedników prawnych powódki. Sąd Apelacyjny podniósł dodatkowo, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż sporny lokal nie został objęty komunalizacją, a zatem strona pozwana nie jest jego właścicielem, wobec czego nie może przenieść na powódkę jego własności.

W skardze kasacyjnej powódka jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdziła, że ustalenie okoliczności dotyczących stanu prawnego spornego lokalu i działań podejmowanych przez poprzedników prawnych powódki oraz pozwanego w zakresie nabycia lokalu i władania nim wymagało przeprowadzenia dowodu z całości akt lokalowych, a zatem Sąd powinien, zgodnie z jej wnioskiem, zobowiązać stronę pozwaną do przedłożenia tych dokumentów. Zaniechanie tego

przez Sąd drugiej instancji w sposób jednoznaczny przemawia, jej zdaniem, za zasadnością skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Powódka w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała żadnego naruszonego przepisu prawa, co jest konieczne do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie jest bowiem wystarczające wskazanie naruszonych przepisów jedynie w podstawach kasacyjnych, w których powódka wskazała ich kilka, zarówno z zakresu prawa materialnego jak i procesowego. Wymagania skargi kasacyjnej przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c. nie są tożsame, mają charakter autonomiczny oraz odrębny cel i są badane na różnych etapach rozpoznania skargi kasacyjnej. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego wyręcznie wskazywać skarżącemu i poszukiwanie w podstawach kasacyjnych oraz domyślanie się, które ze wskazanych tam przepisów skarżący uważa za naruszone przez Sąd drugiej instancji w sposób kwalifikowany, oczywisty.

Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że powódka nie przedstawiła także argumentów pozwalających na uznanie, iż doszło do oczywistego naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego wskazanych w podstawach kasacyjnych.

Powoływanie się na naruszenie przepisów postępowania, regulujących postępowanie przed sądem pierwszej instancji może być skuteczne, jeżeli skarżący

uprzednio zaskarżył i wytknął w apelacji popełnione przez sąd pierwszej instancji błędy, a Sąd drugiej instancji nie wyeliminował ich lub nie rozważył. Sąd Najwyższy nie może w ogóle rozważać w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zarzutów po raz pierwszy zgłoszonych w skardze kasacyjnej a odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania przed sądem pierwszej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1997 r., I CKN 474/97).

W złożonej od wyroku Sądu pierwszej instancji apelacji, powódka nie kwestionowała pominięcia przez Sąd pierwszej instancji zgłoszonego w pozwie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt lokalowych. W związku z tym argumenty podnoszone przez skarżącą w tym zakresie nie mogą świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Podobnie nie może o tym świadczyć nie przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny dowodu z tych akt, skoro przed tym Sądem żaden wniosek w tym przedmiocie nie został zgłoszony, a w skardze kasacyjnej brak zarzutu naruszenia art. 232 w zw. z art. 382 k.p.c.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 2, 3, 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1805).

aj

I.n